

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. március 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. november 27. napján kihirdetett 17.B.283/2018/10. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék 2018. november 27. napján megtartott előkészítő ülésen kihirdetett 17.B.283/2018/10. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés). Ezért őt mint visszaesőt 7 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben 21.000,- Ft összegben vagyonekobjást rendelt el, a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, megállapította továbbá, hogy a vádlott legkorábban a büntetése háromnegyed részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Elrendelte a Tatabányai Járásbíróság 15.B.479/2015/44. számú ítéletével kiszabott 1 év 8 hónap börtönbüntetés végrehajtását, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.303/2018/3-I. számú átiratában rámutatott, hogy a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel a másodfokú felülbírálat korlátozott. Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályoknak megfelelően tartotta meg az előkészítő ülést, hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem vétett.

Ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott, a vádlott által megvalósított bűncselekmény vonatkozásában irányadó 12 év 6 hónap középértéknek is inkább csak a felét megközelítő szabadságvesztés büntetés a vádlottnak az előkészítő ülésen tett beismerésére és a beismerés bírói elfogadására tekintettel sem arányos. A törvényszék által értékelt súlyosító körülmények ugyanis a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre utalnak, s ezek jelentős nyomatéka, valamint a bűncselekmény tárgyi súlya indokolja a vádlottal szemben a középértéket jobban megközelítő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását.

A védő fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróságon előterjesztett végindítványában foglaltakat változatlan formában és tartalomban fenntartja. Kérte, hogy a

másodfokú bíróság nyomatékos enyhítő körülményként értékelje azt, hogy a védenca a bűnösségére is kiterjedő, feltáró jellegű beismerő vallomást tett. A vádlott személyi körülményeit illetően rámutatott arra is, hogy védenca az elfogását megelőzően alkalmi munkából biztosította a megélhetését, amely szerénységnek mondható életkörülményeket biztosított számára, édesanyjával élt egy társasházi lakásban, melyet közösen tartottak fenn, olyan fogyasztói kört pedig, amely rendszeres és jelentős mennyiségű bevételi forrást jelentett volna **a vádlott** számára, az eljárás során nem lehetett feltárni. Utalt arra is, hogy védenca tragikus körülmények között veszítette el súlyos betegségben szenvedő édesapját.

Vitatta a súlyosító körülmények közül azt, hogy a hasonló típusú bűncselekmények elszaporodottak, megítélése szerint ugyanis az sem tartalmilag, sem statisztikai adatokkal nincsen alátámasztva, továbbá nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával sem, amely szerint a törvényszék által értékelt súlyosító körülmények a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre utalnak. Mindezekre figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írtakat fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a vádlott javára enyhítő körülményként kizárólag a beismerő vallomását tudta figyelembe venni, ugyanakkor a súlyosító körülmények nagy száma és nyomatéka a büntetés szigorítását teszik indokolttá. A vádlott visszaesőnek minősül, büntetőeljárás, valamint felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el a bűncselekményt, így a személyében rejlő társadalomra veszélyesség szükségessé teszi, hogy a középértéket jobban megközelítő szankció kiszabására kerüljön sor.

A vádlott védője az ítéletábra nyilvános ülésén előadta, hogy védenca beismerő vallomást tett arra nézve, hogy kábítószer birtokolt, ugyanakkor az eljárás során a védelem álláspontja az volt, hogy a kereskedelmi tevékenység erősen megkérdőjelezhető. Ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy a nyomozó hatóság egyetlen személyt derített fel, akinek - elmondása szerint - a vádlott kábítószer értékesített 21.000,- Ft értékben, mindezt azonban a védenca tagadta. Emellett, ha valóban rendszeres haszonszerzés céljából tartotta volna magánál a kábítószer, szélesebb ügyfélkörre lett volna, akik szintén alátámaszthatnák volna, hogy rendszeresen kereskedett. Rámutatott arra is, hogy a lefoglalt kábítószer rendkívül szennyezett volt, így a forgalmi értéke is csekélynek tekinthető, valamint kereskedelmi tevékenységhez szükséges eszközöket sem foglaltak le a vádlottól. Mindezekre figyelemmel a büntetés enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozva a védőjéhez ugyancsak a büntetés enyhítését kérte.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát az előkészítő ülésén a Be. 504. § (3) bekezdése alapján végzésével elfogadta, és a Be. 565. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlott bűnösségét a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira alapította. Mindezek alapján **vádlott neve** vádlottat a vádirattal egyezően bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében, és ezért őt mint visszaesőt 7 év fegyházbüntetésre ítélte.

A törvényszék ítéletével szemben a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyész kizárólag a kiszabott büntetés tartama miatt, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

Mindezekre figyelemmel - tekintettel arra, hogy az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és a védő enyhítés végett jelentett be fellebbezést - az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között végezte el.

Ennek során az ítélőtábla a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint vizsgálta meg az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését, és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására is, az adott tényállás mellett a vádlott felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak. A törvényszék színvonalas indokolással, az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban kifejtettekre is figyelemmel kimerítő részletességgel sorakoztatta fel azokat az ismérveket, amelyek alapján megállapítható, hogy a vádlott kábítószerrel kereskedett. Az irányadó tényállás szerint ugyanis egyrészt legkevesebb 15 alkalommal összesen 21.000,- Ft értékben értékesített marihuánát tanú 1 részére, másrészt olyan mennyiségű kábítószerrel tartott magánál, amely alapján okszerű következtetés vonható arra, hogy azt haszonszerzés céljából a későbbiekben értékesíteni kívánta. Emiatt a vádlott cselekménye a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetnének minősül.

Itt utal az ítélőtábla arra, hogy az elsőfokú ítélet felülvizsgálata során azokat a védői felvetéseket, miszerint a vádlott kábítószer-kereskedelemre irányuló tevékenysége a nyilvános ülésen elmondott perbeszédben előadott érvek mentén erősen megkérdőjelezhető, a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta.

Egyrészt, mert úgy az ügyészi, mint a védelmi fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés mértéke ellen irányult, így a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel az ítéletnek csak ezen sérelmezett rendelkezése bírálható felül, az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottsága pedig nem

vizsgálható. Másrészt az elsőfokú bíróság - miután a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát az előkészítő ülésen végzésével elfogadta - a vádlott bűnösségét a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira alapítva a vádirattal egyező tényállás és minősítés szerint állapította meg. Ennélfogva a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel a bűnösség megállapítása és a bűncselekmény váddal egyező minősítése fellebbezéssel nem is támadható.

A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, részletesen ismertette és elemezte azokat a releváns tényezőket, amelyeket a joghátrány megállapítása alkalmával irányadónak kell tekinteni. A vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya jelentős, öt évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető. A jogalkotó által a büntetési tételkeretben absztrakt módon meghatározott kiemelt társadalomra veszélyesség mellett azonban a joghátrány meghatározása során figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a tetтарыыos büntetés és az elkövető személyes körülményeihez igazodóan a joghátrány egyéniesítésének követelményére is.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény tényleges tárgyi súlyát vizsgálva megállapítható, hogy a vádlottól lefoglalt kábítószer hatóanyag tartalma ugyan meghaladja a bűncselekmény súlyosabb minősítését megalapozó jelentős mennyiség alsó határát, azonban nem sokkal, annak mindössze 164 %-a. Ezzel kapcsolatban arra is figyelemmel kell lenni, hogy a lefoglalásnak köszönhetően a kábítószer nem került ki a piacra, nem jutott el a fogyasztókhoz, amely a konkrét tárgyi súlyt akkor is enyhíti, ha tettenérés történt.

Ugyanakkor a vádlott személyi körülményeit elemezve rögzíthető, hogy nagy számban vannak jelen a súlyosító körülmények. A vádlott büntetett előéletű, visszaesőnek minősül, a bűncselekményt büntetőeljárás, valamint felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el, mindez pedig akkor is jelentős súllyal esik latba és a vádlott fokozott társadalomra veszélyességére utal, ha a bűncselekmény elkövetését beismerte és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról.

Mindezen személyi és tárgyi tényezőket egybevetve az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított joghátrány igazodik az enyhítő és a súlyosító körülményekhez, a büntetési célok elérését megfelelően szolgálja, továbbá megfelel a tetтарыыos büntetéskiszabás és az egyéniesítés követelményének is. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a kétségtelenül inkább méltányosnak tekinthető büntetés súlyosítását a Be. 605. § (2) bekezdésében meghatározott korlátozásra is figyelemmel nem tartotta indokoltnak, míg a büntetés enyhítését a vádlott személyéhez köthető súlyosító körülmények nagy száma és nyomatéka zárta ki.

Mindezek alapján az ítélőtábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet - mivel egyéb rendelkezései is törvényesek voltak - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) bekezdés alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Győr, 2019. március 5.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez a végzés és a Tatabányai Törvényszék 2018. november 27. napján kelt 17.B.283/2018/10. számú ítélete 2019. március 5. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. március 5.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke